

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 7. februāra iesniedza Lietuvas vyriausiojo administracinio teismo (Lietuva) — TV Play Baltic AS/Lietuvas radijo ir televīzijos komisija

(Lieta C-87/19)

(2019/C 155/32)

Tiesvedības valoda — lietuviešu

Iesniedzējtiesa

Lietuvas vyriausiojo administracinio teismo

Pamatlietas puses

Prasītāja: TV Play Baltic AS

Atbildētāja: Lietuvas radijo ir televīzijos komisija

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) ⁽¹⁾ 2. panta m) punkts ir jāinterpretē tā, ka jēdzienā “elektronisko komunikāciju tīkla nodrošināšana” netiek ietverta televīzijas programmu retranslēšana caur trešajām personām piederošajiem satelītu tīkliem kā tā, kuru veic prasītājs?
- 2) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) ⁽²⁾, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris) ⁽³⁾, 31. panta 1. punkts jāinterpretē tā, ka dalībvalstīm ir aizliegts noteikt pienākumu, kas jāievēro (must carry) (translēt televīzijas kanālu caur trešajām personām piederošiem satelītu tīkliem un nodrošināt piekļuvi šai translācijai galalietotājiem) komersantiem, tādiem kā prasītājs, kuri 1) translē televīzijas kanālu, kas aizsargāts ar nosacītu piekļuves sistēmu, izmantojot trešajām personām piederošus satelītu tīklus, ar nolūku uztvert televīzijas programmu (kanālu) translāciju tiešraidē, tos konvertējot, šifrējot un pārraidot uz mākslīgo Zemes satelītu, no kura tie nepārtraukti tiek pārraidīti atpakaļ uz Zemi, un 2) piedāvā televīzijas kanālu paketes klientiem, ar nolūku pret atlīdzību un ar nosacītas piekļuves ierīcēm nodrošināt piekļuvi šai aizsargātajai televīzijas translācijai (vai tās daļai)?
- 3) Vai Direktīvas 2002/22, kas grozīta ar Direktīvu 2009/136, 31. panta 1. punkts ir jāinterpretē tā, ka šīs tiesību normas piemērošanas nolūkā tiek uzskatīts, ka ievērojams skaits galalietotāju elektronisko komunikāciju tīklus (šajā lietā — satelītu apraides tīklu) neizmanto kā galveno avotu (līdzekli) televīzijas translāciju uztveršanai, ja minētos tīklus kā galveno avotu (līdzekli) izmanto tikai aptuveni 6 % no visiem galalietotājiem (šajā lietā — mājsaimniecībām)?
- 4) Vai izvērtējot Direktīvas 2002/22, kas grozīta ar Direktīvu 2009/136, 31. panta 1. punkta piemērošanas pamatotību, ir jāņem vērā interneta lietotāji, kuri bez maksas var skatīties attiecīgās televīzijas programmas (vai daļu no tām) tiešsaistē tīmekļa vietnē?

- 5) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 56. pants ir jāinterpretē tā, ka tas aizliedz dalībvalstīm noteikt obligātu pienākumu komersantiem, tādiem kā prasītājs, bez maksas retranslēt televīzijas kanālu caur elektronisko komunikāciju tīkliem, ja raidorganizācija, kuras labā šis pienākums noteikts, pilnībā ir spējīga ar saviem līdzekļiem pārraidīt minētos televīzijas kanālus caur to pašu tīklu?
- 6) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 56. pants ir jāinterpretē tā, ka tas aizliedz dalībvalstīm noteikt obligātu pienākumu komersantiem, tādiem kā prasītājs, bez maksas retranslēt televīzijas kanālu caur elektronisko komunikāciju tīkliem, ja šis pienākums aptvertu tikai aptuveni 6 % no visām mājsaimniecībām un šīm mājsaimniecībām ir iespēja skatīties minēto televīzijas kanālu, izmantojot Zemes apraides tīklu vai internetu?

⁽¹⁾ OV 2002, L 108, 33. lpp.

⁽²⁾ OV 2002, L 108, 51. lpp.

⁽³⁾ OV 2009, L 337, 11. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 6. februārī Eiropas Ārējās darbības dienests iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2018. gada 27. novembra spriedumu lietā T-315/17 Hebberecht/EĀDD

(Lieta C-93/19 P)

(2019/C 155/33)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Ārējās darbības dienests (pārstāvji: S. Marquardt un R. Spac)

Otra lietas dalībiece: Chantal Hebberecht

Prasījumi

— Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 27. novembra spriedumu lietā T-315/17;

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest otrai lietas dalībniecei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

EĀDD skatījumā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā savu spriedumu ir balstījusi uz Civildienesta noteikumu 1.d panta 2. punkta pārkāpumu un uzskatījusi, ka šajā tiesību normā ir ietverts individuāliem lēmumiem — ko saskaņā ar minētajiem noteikumiem ir pieņēmusi iestāde, tieši piemērojams princips (pārsūdzētā sprieduma 93.–94. punkts).

Turklāt, pat pieņemot, ka Civildienesta noteikumu 1.d panta 2. punktā ir noteikts tieši piemērojams pienākums, šo tiesību normu nevarēja piemērot šajā gadījumā, ņemot vērā strīdīgā lēmuma iedabu, kurš uz prasītāju attiecas tikai kā uz delegācijas vadītāju un tajā nevarēja piemērot dzimumu līdztiesības principu.